

עין משפט
ורב מינוח

לא א ב מ"י פ"ה
מהלכות יו"ט ה"י
א שבת פסין מד"ס א
טושי"ס א"ח סימן ש"ז
סעף ה'
ל"ב ג מ"י ש"ס הלכה יח
טושי"ס ש"ס סעף ט'
ל"ג ד מ"י ש"ס הלכה כ'
טושי"ס ש"ס סעף י'
ל"ד [ה'] מ"י פ"ז מה"י
טומאת מח ה"י כ'
ל"ד פ"ד פ"א א"ח
שטת"ס ויובל ה"י כ'

במחנה והכלים כרגיל
בשבעים כ'ו'. אוקיאנא
כרגיל, רועים, לפיכך
כרגיל העלים, אבל אה
ותני ד' דוסא הלווק
במחנה מחבריו מערב
ש' טוב, א'ע'ם שלא
ותנה לו אכל ב'יט',
הרועים היא כרגיל הרועה,
אוקיאנא ברועה אחד.
א'ר יוחנן הלכה כרבי
ד'וסא. ברועה במחנה לבנו
לרועה ה'י ה'י
כרגיל. מ'ים המחברים
אחד מן האתים כרגיל,
ש'אן מ'יחור, א'מקס
ש'נולן הולקן, מ'ר' ש'ים
ש'אלון חלוק אחד ה'י
ש'חוריה ל'יה

ישמואל אמר אף חבית אסורה. דלית ליה ברירה ומימה דנפרכי מי שאלחו (ועיני דף עה:) דלמך דלחקון שמואל גניטל דשכיב מרע אס ימות יהא גט ואס לא ימות לא יהא גט ולכי מית יהו יצא אלמא דלית ליה ברירה דל"ר דייק ברבס כל הטע (וש דף עט) וי"ל דלית ליה חבית חולה נדעת אחרים אבל חולה נדעת עצמו כי הכא לית ליה ברירה ט:

לאיסור טוקצה אן חששו. אןן סהדי דכל חלה מנייה לאקי דעמיה מחלקו של חברו ואס היו רוצין לאכלה כאן אינה אסורה משום מוקצה לומר כל חלק וחלק יונק משל חברו יש כאן מוקצה ולהלכה איסור לתחמוץ חלה אסור לעילין מפני יניקה זאת אס יש לחוש ד"ר לחוש יקח משום מוקצה כפ"ה וקשה מאי יניקה מוקצה יש כאן והלא חלק חברו מותר לו לאכול אס נמן לו חברו דלמך לעילא משלחן ביו"ט בהמה חיה ועוף בין חיון בין שמועין ומפרש יצניו שמואל לאיסור מוקצה שבהמה נדלה ומסויפה משמועין ביום טוב ולא אסרת להו למיחש להיז אע"ג דסבירא ליה כרבי יהודה במוקצה לאיסור תחמוץ שחלק לא חדר יונק ומתגדל משל חברו חששת לאסרה בכך: והיוט

שנים שלקחו חבית ובהמה בשותפות רב אמר ר' חבית
ישמואל אמר חבית נמי אסורה מאי קסבר רב אי
אפי' בהמה תשתרי ואי קסבר אין ברירה אפילו חב
קסבר יש ברירה ושניא בהמה דקא ינקי תחומין
בהנא ורב אסי לרב לאיסור מוקצה לא חששו ל
ששתיק רב מאי הוי עלה ר' הושעיא אמר יש ברירה
ברירה וסבר ר' הושעיא יש ברירה והתנן "המהר
הרבה כולן טמאים נפתח אחד מהן הוא טמא וכולן
באחד מהן או בחלון שיש בו ארבעה על ארבעה
כולן ב"ש אומרים והוא שחשב עליו עד שלא ימות
למששמות המת ואתמר עלה "אמר ר' הושעיא למת
ולחבא מכאן ולחבא אין למפרע לא אפוך ר' הושעיא
לר' יוחנן אמר יש ברירה ומי אית ליה לר' יוחנן
ואסי א"ר יוחנן "האחין שחלקו לקוחות הן ומתחזירין זה
לית ליה לרבי יוחנן ברירה בדאורייתא אבל בדרבנן אי
ליה "והתני איז ר' יהודה אומר אין אדם מתנה על שני
בא חכם למזרה עירובו למזרה למערב עירובו למערב

במהמה שהיה נחיים בין השמשות וכל אנריה נחיים ויקום זה חסומין. חלקי הכהמה עקרון לשי חסומין: לאיסור מוקפה לא חסו. וכללה לא אינה הסורה עליהם משום מוקפה לומר כל חלק יקח ממנו וקפה זו אם יקח לחוט חרץ לחוט אף משום מוקפה: שי בריהו. במעורר כפרק קמא: ואספר עלה א"ר אושעיא. הא דלמרי ב' ממתנה וילך הוא דקלמרי אבל כלים דמעיקה לא דלון בריהו מיתמא: לקומוס. ולא אמרין הוצרך לכל אחד חלק וישימו הכרי הלפני חלקיהם וכו' להו לקומוס ומתחילין לו להו שני חסומין. וכל בדרבנן. לעמוד כנגד חסומין חסומין דרבנן סמכ' וסמי א"ו. שס חסם: אין אדם מתנה על שני דברים אחד. שפעידי חסם לכל סמוך לעירו כחוד' ד' אלפין לדורש דברים סמכ' במעורר יקנה לו שניהם לא למעבר עריו שנעמבר יקנה בכל שני ערובי דקנה למאור רוח למפרע ואי אפשר כן אל' ערביה לגבי דהו וכו' ד יהודה לחלוק ולומר אינו מתנה על שני דברים יקנה לו בין השמשות והוצרך למפרע לא אמרין: אלא אם כה

מחזרין ומולקין (בבבורות ובג). אין אדם מתנה על שני דברים כאחד. (הגיה שני ערוגין לה ערובין בין השמשות היא וכשה בורר למחר ואמר שירצה לא קמחין אכרייה לומר הויבר שהענין ואם כל למחר ערובין של חטור יהיה ראוי

מסורת הש"ס

(א) לָקַחְתָּ (ת. א.) שָׁכַחְתָּ.
(ב) לָקַחְתָּ (ת. א.)
(ג) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ד) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ה) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ו) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ז) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ח) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ט) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(י) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יא) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יב) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יג) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יד) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(טו) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(טז) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יז) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יח) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(יט) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כ) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כא) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כב) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כג) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כד) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כה) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כו) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כז) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כח) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(כט) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)
(ל) עֵינֶיךָ נִשְׁכָּחוּ (ע. א.)

(א) רש"י ד"ה זה שפירש
עלי לדרום מזליכי לדרום
כנ"ל ומיבת זה נמחק:

[illegible][illegible]

המחנה כחצי שמיטה. חשפתי
הם במחנה עד לעדית לה
"וב"ה
מחלה לאחרינו ואפילו כלים
האחרים היובר העשירי
יכרל לן דנשטתס אחד מהס
שטרת אלה הפתחים כמאן
עיס עטמלס. וכ"ס עטמלן
הם מחל אלל עד יד עשש
ה לזה ביוברל. ילל אחרן
זה היה רחל וואס וואס
עלס דעמערקל (עיס"ה)
הם חלק למחר. לפי שקיים
המחנה עירובי של מרחק יקנה

אחד. שאין בעיר אלא רועה אחד
וזוהו ונקימתו שניתחו הלכך בין מוכר
הבהמה שניתחו אצלו אלא שביתת
אלו ידעינן להי מנייהו הריא לה דעת
בעלים הלכך הרי קנאנו הבעלים
אם אינם אלא הרועה המכוד יום:
ידקא נמי. דמתני' בשני רועים:
שנים שאלו חלוק. במכוד יום להיות
שנים שניהם: **זה לילך זה שפרי.**
של יום לילך לית המדרש: **זה לילך זה**
עברית. של יום לילך המסחה: עליו
ללפון. על מנת אותו חלוק להוליכי
ללפון: **זה שעבר עליו ללפון מהלך.**
ומוליכי ללפון: **כרגלי מי שעבר**
לדרום. מה שרגליו של דרומי יכולין
לילך ללפון מוליכי זה ללפון ולא יותר:
זהו שעבר עליו לדרום. מוליכי (ה) זה
לדרום שרגליו לא פנוי מותרות ללך
לדרום מוליכי זה ולא יותר מפני חלקו
של פנוי. כגון אם נתנו שניהם עירובן
בסוף אלף אמה זה וזה ללפון היות לו
שלושת אלפים ללפון ואלף לדרום שהרי
מתקום עירובו ש לו אלפים אמה
לכלל רוח וזה לדרום לסוף אלף להיות
לו שלשת אלפים לדרום ואלף ללפון אז
יכולין להוליכן אלא אלף אמה לכל גד
שניהם מותרים: **חכם ואם מצאו**
עליו אש פסחוס. תחום שנת נתפסן
לדרום ארבעת אלפים שנים ללפון
ושנים לדרום ואם נתנו עירובן זה
לסוף אלפים ללפון וזה לדרום אלפים
לדרום ונמצא תחום שלם שנת ממוצע
הפסוק בין שני עירוביהן לא יוח
ממקומו לא ללפון ולא לדרום שהפנוי
האין לו לדרום אפילו פסיעה וכן
הדרומי ללפון שמקום עירובו ים לו
אלפים ללך רוח שער לכך ערב
שהסתלק שניתמו ממקום לינתו ותקנה
במקום עירובו: **שנים שלקחו.** מעשי'ט
תלקחן ביוש'ט: **חיות מוסרם.** והליך
לכל אחד חלקו למקום שעבר: **ובמה**
אסורה. להליך לכל למקום ששניהם
הולכים: **אפי' חיות אסורה.** דאין
בדידה וי"ל חלק שגד לזה היה רצוי
לחברו ובין השמשות קנה חלקו
שניתם שברו: **ועולם קסבר** ים
בדידה. הלכך חיות מותרת ושאי

ימי מלך חבדו ואין כאן לזכרו: יקני
עמיה מחלקן של חבדו ואם היו רוצים
לשם לתחומו אחת אומר עליהם מפני
הם ושיניהם אקורין: **המס כצית כו'**
ועלת לטורל רום הבאס כפתמס
נמי דעמיה להאי פתחא: **אפוך.**
שחא חלק הבא לזה לא היה שלו
דבר תורה כדון יובל לא סמיכי
הם מותרים: **ובדרבנן מיי אים ליה**
עירובו ומניח שם עירובין ששמע
אומר אם בא חכם למזרח ערובי
ים שארצה אלך ואבדור למחר יהא
אומרים הוכר דבין השמשות נמי
למחר רמי יימר דערוב של אותו
יודע לאחד רום יבא אפשר להטעות:
והינן

[illegible]

דלא כר' דוסא: כאן ברועה
בני העיר מעמידין בהמתם
בין לוקח דעתו שלא תקנה
הרועה. ומתני' בשני רועים

תניא ר' דוסא אומר ואמרי
אומר הלוקח בהמה מחברו
שלא מסרה לו אלא ביו"ט
לוקח והמסור בהמה לרועה
ה לו אלא ביו"ט הרי היא
תימא ר' דוסא ולא קשיא
כאן בשני רועים דיקא נמי
לרועה שמע מינה ^יאמר
א"ר יוחנן הלכה כר' דוסא
הכי והאמר ר' יוחנן ^יהלכה
תנן הבהמה והכלים כרגלי
קמנא כאן ברועה אחד כאן
שנים ששאלו חלוק אחד
בו שחרית לבית המדרש
יית לבית המשתה ^יזה ערב
ערב עליו לדרום זה שערב
לצפון כרגלי מי שערב
שערב עליו לדרום מהלך
שערב עליו לצפון ואם מצעו
ה לא יזינה ממקומה אתמר
בית מותרת ובהמה אסורה
אי קא סבר ^ייש ברירה
חכית נמי אסורה לעולם
מין מהדדי אמרי ליה רב
שו לאיסור תחומין חששו
ברירה ור' יוחנן אמר אין
המת בבית ולו פתחים
בזמן מהורוים חשב להוציאם
לבעה מצלת על הפתחים
ות המת וב"ה אומרים אף
לטהר את הפתחים מכאן
הושעיא אמר אין ברירה
יוחנן ברירה ^יוהאמר רב
זה לזה ביוכל וכי תימא כי
אית ליה וכדרבנן מי אית
שני דברים כאחד אלא אם
ערב ואילו לכאן ולכאן לא
והריני

זה מזה ומשחשכה יקח כל אבר ואלו
משפח אכן סודי דכל חד מינייהו אקני
 נקח מחבירו ויש כאן מוקצה ולהולכה
 רבי וזהו חסד מותרין **אין ברי**
 רבי ב"ה אף משמיות המה חשב
 בן ברירה לומר הובר דקדוש שימו
 ושמו וירושא אינה חזרת ציול אללה
 ציול: **בראוריאל** לעמוד כנגד
 מפתחן אבריה הלך לבית ובהם
 ודוד: **צערובים** תן מתנה אדם
 ש ואינו יודע אם למורה אם למענה
 נא לנאן ולנאן אם יבאו שנים למת
 ין אלה ע"י ברירה דבי צורר למת
 שני חכמים לומר למחר אברור דבי
 ש **כא חסד בו** על חסד אחד ואינו

[illegible]